

May mắn

May mắn trong tình yêu không phải là tiền bạc, giàu sang, là khi bạn tìm được một nửa thật sự của mình. Điều mà rất nhiều người đôi khi bỏ lỡ. Một lần vô tình có thể thay đổi cả số phận một con người.

Hình như cô đã quá quen với những lần xin lỗi của Hàng không Quốc gia nên đâm ra ngạc nhiên vì chuyến đi về lần này có vẻ suông sẻ. Kéo chiếc va-li nhỏ xinh xắn vào nơi cổng có hàng chữ “Sân bay Nội địa”, cô gọi điện cho Lâm:

- Còn 2 tiếng nữa máy bay cất cánh, em đến sân bay rồi.
- Ra sân bay làm gì sớm thế? - Giọng anh vẫn nghiêm như mọi lần.
- Vì em nhớ Sài Gòn đấy - Cô nói để anh vui. Thật ra cô muốn ở Hà Nội thêm mấy ngày nữa. Lũ bạn học làm cô thấy mình sống lại thời thơ ấu. Nhưng cô phải bay ngay về vì sáng mai cô sẽ chính thức ra mắt họ hàng và bạn hữu của Lâm, một lễ đính hôn như anh nói: sang trọng và đẳng cấp.

Tốt nghiệp khoa Xã hội học trường Khoa học xã hội & Nhân văn, ra trường trôi vào dòng đời ồn ã. Cô gái phương xa bon chen giữa Sài Gòn. Cô thử thách mình từ nghề phục vụ bàn, gia sư, bán bảo hiểm, tiếp thị...và cuối cùng là phụ trách Phòng kinh doanh cho một công ty Liên doanh.

Công việc bận bịu và những khoá học làm tuổi 30 đi qua từ lúc nào. Ngồi trước gương, nhìn cô gái 32 tuổi còn mang đầy vẻ nhí nhảnh vô tư, cô bỗng giật mình. Cũng có vài anh chàng đeo đuổi, tán tỉnh nhưng rồi cũng chẳng đến đâu. Chuyện tình của cô với Lâm đơn giản và may mắn. Trong một lần tháp tùng sếp đến đàm phán với Tổng công ty của Lâm, anh gặp cô và thích cô. Sau này cô thường hỏi:

- Tại sao ngay lần đầu tiên gặp em, anh lại thích em thế nhỉ? Em có gì nổi bật đâu?

Bao giờ anh cũng mỉm cười bao dung và rằng:

- Có lẽ đó là Trời định. Anh đi khắp nơi, gặp bao nhiêu cô gái trẻ đẹp, bao

người hâm mộ, nhưng anh lại chỉ thích em.

Cô phải tự hiểu là mình quá may mắn. Không phải cô gái 32 tuổi nhan sắc bình thường, công việc bình thường, nội tâm bình thường nào cũng có thể lọt vào mắt xanh Trương Kỳ Lâm 39 tuổi, một Tổng giám đốc nổi tiếng thành đạt và đẹp trai. Khi được anh yêu, xin nói rõ là yêu một cách nghiêm túc và đi đến hôn nhân, cô còn phải tự hiểu là cô đang leo lên một đẳng cấp khác, một vị trí trong mơ của những cô gái cùng lứa. Anh vẫn bảo: Em phải học cách tiếp xúc với giới thượng lưu, ít cười và ít nói hơn. Bây giờ em đi bên anh, chưa phải là bà Lâm thì cũng là bạn gái ông Lâm, người ta nhìn em để “định giá” anh. Em đừng làm giảm giá anh đấy.

Ghi nhớ lời anh dặn, khi định cười cả miệng, cô chỉ dám chum chim, định nói một câu đùa, cô phải phân vân: liệu câu đùa ấy có “ảnh hưởng đến giá của Tổng giám đốc Lâm” chẳng...

Anh cũng bảo: “Nếu anh cưới cô gái 18 tuổi trẻ đẹp về làm vợ, trẻ đẹp thì hay rồi nhưng cũng sẽ rất mệt mỏi để đánh đu theo những cú nhông nhèo giận hờn và cảm hứng bông bột của tuổi teen. Anh cưới cô 40 thì yên tâm về nhiều mặt nhưng tuổi ấy sinh nở khó khăn và “bà cô” hẳn sẽ kỹ tính quá mức! Cưới một cô ở nhà nội trợ thì chỉ như osin và ông chủ, chả nhẽ suốt đời chỉ gặt với rắc?

Cưới bà Tiến sĩ thì khi nói chuyện, chệch quan điểm một tí, khéo bà ấy lại khinh cả họ! Vì vậy (anh choàng vai cô kéo lại gần): Cưới cô gái cỡ em là vừa phải! Cô nhìn anh, nhìn sát khuôn mặt thông minh và đẹp trai. Anh lúc nào cũng rạch ròi và tỉnh táo. Mọi việc anh sắp đặt hoàn hảo như mỗi Biên bản ghi nhớ hay Hợp đồng thương mại. Rồi cô nhớ đến nét hoan hỉ, vinh hạnh của các đối tác khi đặt được bút ký vào những bản Hợp đồng với anh và cô chợt nhớ ra thân phận mình. Cô từ từ khép hàng mi và đón nụ hôn chậm rãi của anh...

“Hãng hàng không Quốc gia chúng tôi thành thật xin lỗi quý khách...”- Dòng suy nghĩ của cô gián đoạn vì giọng nói vừa dịu dàng vừa tựa tựa như nghẹt mũi của cô phát thanh viên Hàng không từ loa phóng thanh. Một chàng trai ngồi gần cô bật cười to làm cô cũng không thể nín cười, nhưng thói quen nhớ mình sắp làm “bà Lâm” tương lai lại ghìm nụ cười của cô lại nửa chừng, cô nhớ anh dặn: một Quý bà thì không nên cười quá to ở nơi công cộng.

- Tôi biết ngay là thế nào cũng được xin lỗi mà. - Anh chàng vừa cười to quay qua bắt chuyện với cô, cô mỉm cười xã giao rồi nhìn qua hướng khác.

- Vì lí do thời tiết quá xấu nên chuyến bay 7h30 sáng nay của quý khách phải tạm hoãn lại, chúng tôi sẽ thông báo tiếp khi cần thiết.

- Thôi chết rồi! - Cô hết hoảng. Thế thì sẽ không kịp chuẩn bị lễ đính hôn ngày mai...Cô bấm số của Lâm.

- Tại vì em luôn chủ quan và ỷ lại anh-Giọng Lâm nghiêm khắc và lạnh băng trong điện thoại - Anh bảo em nên bay vào sớm vài hôm thì em nói mọi việc đã đâu vào đấy nên muốn ở thêm Hà Nội. Ngày mai anh đã mời đầy đủ thành phần đến dự rồi...

Tít tít tít. Cô biết Lâm quá giận dữ nên tắt máy. Cô quen tính anh như thế đã hai năm nay và cô biết mình nên gọi lại sau năm phút. Cô gọi lại sau năm phút:

- Anh à, em đây. Em biết lỗi rồi, em không ngờ là thời tiết lại thay đổi đột ngột như thế...Em...em...

- Em luôn nghĩ mọi việc đã bày sẵn, em phải nhớ may mắn không phải bao giờ cũng từ trên trời rơi xuống mà may mắn phải do chính mình nhân lên từng ngày...

Hai dòng nước mắt bắt đầu lăn nhòe đôi mắt cô, cô để chiếc điện thoại ra xa tránh nghe Lâm mắng mỏ, thực sự cô cũng không biết phải làm thế nào... Chợt cô giật mình vì tấm khăn giấy ai đó đã đặt vào tay, cô ngẩng lên và thấy khuôn mặt vui vẻ của “anh chàng cười to” lúc nãy:

- Ồ, sao lại khóc nè thế cô bé? Anh ta hỏi rất thân thiện.

- Tôi...tôi...Không về kịp...- Cô khóc dữ hơn vì thấy anh ta hớn hờ thật vô duyên.

- Máy trăm hành khách không kịp cơ mà, đâu phải mỗi chúng ta - Anh ta nhún vai-Có những chuyện không kịp thì rất đáng tiếc nhưng có những chuyện không kịp lại hay.

- Anh đã biết chuyện của tôi thế nào đâu! Sáng mai là lễ đính hôn của tôi và nếu không kịp về thì chồng chưa cưới của tôi sẽ...

- À ra thế - Anh ta lại cười vui vẻ - Chả có ông chồng nào yêu vợ lại đi trách móc mấy chuyện bất khả kháng này. Vui lên cô bé! - Anh ta xòe tay, cô thấy một chiếc kẹo mút loại cho trẻ con mẫu giáo.

- Anh định dỗ tôi nín khóc bằng cách này? - Cô bật cười. Anh bảo:

- Nói chung phụ nữ và trẻ con giống nhau, cùng thích...ngọt! - Rồi anh lại cười rõ to và thoải mái.

Cô gọi lại điện thoại cho Lâm. Anh đã khóa máy. Cô nhìn đồng hồ, đã 3 tiếng trôi qua, trời Hà Nội mỗi lúc mưa càng lớn hơn, chả có hi vọng gì. “Anh chàng cười to” bảo cô: Để tôi đi hỏi xem liệu có thể đổi chuyến khác hoặc hãng khác nhé, nhờ cô trông giúp tôi hành lý.

- Tôi...tôi ngại quá... - Cô chần chừ, sao anh ta dễ tin người thế nhỉ, nhờ ra mình...

- Cô quá lo lắng trước mọi chuyện, tôi trông cô rất quen và rất dễ mến ngay từ đầu, cô cứ yên tâm nhé.

Cô lại bật cười, ai đời nhờ mình trông hành lý mà lại bảo mình yên tâm. Anh chàng hai tay đút túi, thoải mái bước đi, dáng vẻ như một vận động viên thể thao. Khoảng mười phút sau anh quay về chỗ cô, cầm hai ổ bánh mì kẹp xúc xích nóng hổi, thơm lừng hồ hởi mời cô dùng. Cô e ngại từ chối. Cô nhớ lời Lâm dặn không nên nhận gì đó và tỏ ra quá thân thiện với người đàn ông mới quen. Nhưng anh chàng lại cười bảo:

- Cô lại quá cảnh giác rồi, cô đọc quá kỹ chuyện nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn chứ gì? Thế này nhé - Anh ta giơ 2 ổ bánh mì lên - Để bảo đảm cho nàng Bạch Tuyết không bao giờ ăn phải táo độc, tôi sẽ nếm thử cả hai ổ bánh và rồi tùy cô chọn một trong hai nhé?

- Hì hì - Cô không thể nhịn cười, anh chàng này thật ngộ. Bánh mì kẹp xúc xích ngon quá, cô nhai ngấu nghiến. Lâu lắm rồi cô mới được lại cảm giác bình dân, thoải mái của cô bé sinh viên năm nào.

- Anh về thăm gia đình hay đi công tác? - Cô hỏi e dè, chả lẽ gần bốn tiếng đồng hồ chuyện trò, không biết chút xíu thông tin nào về người bạn đường hay sao.

- Tôi về dự đám cưới của vợ cũ.

- Hả ? Anh không đùa chứ?

- Không Hà ạ, chuyện này không đùa được.

- Anh biết tên tôi à?

- Hi hi, ghi trên hành lý ấy mà, nhưng tôi nhìn cô quen lắm, hình như ngày xưa cô học ở đại học KHXH và NV phải không?

- Đúng rồi, anh cũng học ở đấy sao?

- Tên tôi là Hải, học khoa Đông Phương học của Đại học KHXH và NV nhưng giờ lại trở thành phóng viên truyền hình.

- A, tôi nhớ rồi, anh là Hải ngôi sao bóng chuyền của Trường suốt bao năm học phải không?

- Chính hă - Hải nheo mắt tinh nghịch - Khi mới ra trường có thời gian tôi về phụ trách chương trình Thể thao của Đài Truyền hình Thành phố, tôi quen cô phát thanh viên và chúng tôi cũng đã từng đính hôn nhưng sau đó...- Anh im lặng một chút rồi nói tiếp - Tôi phát hiện ra cô ấy yêu người khác và tôi khuyên cô ấy nên lấy anh ta. Ngày mai cô ấy cưới ở Sài Gòn và tôi bay vào dự.

Cô lặng người khi nghe anh kể một chuyện buồn nhưng thật nhẹ nhàng. Chuông điện thoại chọt reo lên, cô giật mình. Lâm gọi:

- Tình hình có khả quan gì chưa em? - Giọng anh đã dịu dàng, cô thở phào. Ổn trời, cơn giận đã qua, cô luôn chờ cơn giận đến và cơn giận đi, được hối lỗi và tha lỗi. Mọi việc phải hoàn hảo như ý anh.

- Thời tiết ngày càng xấu hơn, bốn mươi năm rồi Hà Nội mới mưa như thế, lụt lội khắp nơi và các chuyến bay đều phải thay đổi hoặc là hủy anh ạ-

Cô phen trần nhẹ nhàng.

- Em phải nghĩ cách gì đi chứ? Chúng ta có tiền cơ mà? Phải luôn nhớ chúng ta có nhiều tiền, do đó chúng ta có thể xoay chuyển được tình thế.

- Em nghĩ tiền bây giờ chả có ý nghĩa gì anh ạ, vấn đề là trời mưa mù mịt và máy bay không thể cất cánh.

- Không có gì là không thể nếu có tiền - Giọng anh sắc lạnh - Em vào nói nhỏ với người phụ trách là sẽ trả gấp năm, nếu anh ta còn chần chừ thì em trả gấp mười lần giá vé. Bằng mọi cách em phải có mặt kịp sáng mai.

- Anh thân yêu...- Cô hạ giọng năn nỉ, nước mắt lại tuôn trào - Đâu phải ai chúng ta cũng có thể trả giá như thế chứ...

- Em phải tìm mọi cách. Bất cứ là ai thì cũng sẽ gục ngã trước giá trị được đội lên gấp năm, gấp mười. Đừng để ngày mai tôi phải xấu hổ trước bao quan khách và bạn hữu. Em nên biết trân trọng những may mắn đã có trong cuộc đời mình.

Cô run rẩy nhìn về phía bầu trời đen kịt, những tia chớp không ngớt lóe lên rạch những đường chẳng chịt, gió rú từng cơn giận dữ và mưa vẫn trút mịt mù Hà Nội. Nếu cô không về kịp...Lỗi sẽ thuộc về cô, cô sẽ mất anh. Bao giờ cũng thế từ khi họ quen nhau, bất kể chuyện gì xảy đến qua phân tích của anh rồi cuộc cô cũng là người có lỗi và được anh tha thứ. Cô thở dài và nghĩ đến những ngày sau lễ đính hôn...

Hải đến bên đưa cô một quả quýt anh đã bóc sẵn, bảo :

- Tôi đã hỏi khắp nơi, chẳng có chuyến bay nào có thể cất cánh được. Thời tiết mỗi lúc một xấu hơn, thông tin đại chúng đều nhất loạt thông báo, chắc bạn trai của cô sẽ thông cảm thôi.

- Anh ấy ít có thời gian để cảm thông với ai. Mỗi phút của anh ấy quý giá và thiết thực. Tôi đã may mắn có được anh ấy và nếu tôi để mất thì...

Lần đầu tiên cô thấy đôi mắt nheo nheo của Hải không cười. Anh nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt cô, nói chậm rãi :

- Trong tình yêu, may mắn chia đều cho cả hai người. Tôi thấy anh ấy đã may mắn có cô thì đúng hơn...- Im lặng một chút, anh tiếp - Trước đây bạn gái của tôi cũng luôn nhắc nhở tôi về sự may mắn có được cô ấy. Tôi nghĩ, nếu cả đời ta sống với một người luôn coi tình yêu của họ là sự ban ơn cho mình thì tốt nhất ta hãy nhường may mắn ấy cho người khác. Và...- Anh lại cười, nụ cười lạc quan - Kết quả là hôm nay tôi đi dự lễ cưới của cô ấy đây...

Cô nhìn Hải. Rồi cô nhìn bầu trời đã tối sẫm và lạnh lẽo. Bỗng dưng cô thấy ấm áp. Bỗng dưng cô thấy không phải may mắn nào cũng hoàn hảo và không phải rủi ro nào cũng tuyệt vọng.

Đồng hồ chỉ 8 giờ tối, cô chạy ra cửa hi vọng nhìn thấy chiếc xe taxi nào đó và nghĩ là có thể trở về Hà Nội nghỉ đêm nay. Nhưng anh bảo vệ sân bay lắc đầu:

- Cô không thể tìm được một chiếc taxi nào bây giờ đâu, Hà Nội đang ngập chìm trong nước, những tuyến đường chính đều tắt nghẽn.

- Thế thì tôi may mắn rồi! - Hải nheo mắt trêu cô. Sân bay đông nghịt, hành khách lơ chuyễn ngồi la liệt trên các hàng ghế, thậm chí cả sàn nhà. Cuối cùng thì họ cũng tìm được một góc khá ổn .

Chen chúc trong đám đông cũng chỉ mua được một ổ bánh mì cho hai người và chai nước với giá cắt cổ. Cô bắt đầu run lên vì lạnh, nghĩ rằng về Miền Nam nóng nên cô mặc khá phong phanh. Hải đưa cô áo khoác của mình, đùa:

- Cô cứ choàng vào cho ấm, biết đâu cô quen hơi tôi luôn thì may quá.

Cô bật cười, đỏ mặt. Cô nhớ lại hai năm yêu Lâm, họ thường đi chơi với nhau trên những chiếc xe xịn, ăn những món sang trọng trong các nhà hàng đẳng cấp. Thời gian của Lâm rất eo hẹp, bao giờ xen lẫn chuyễn đi chơi cũng kết hợp những phi vụ làm ăn.

Cô đã từng ước ao họ chỉ bên nhau trọn vẹn một ngày đúng nghĩa, được ăn chung với nhau một ổ bánh, khoác chung nhau tấm áo, nói với nhau những chuyện giản dị...mà không bị những cú điện thoại làm đứt quãng, những đối tác gây phiền hà, những người hâm mộ tò mò...

Nhưng cô biết những cái đó đã gắn liền với ông Trương Kỳ Lâm và đương nhiên nó sẽ gắn suốt đời với bà Trương Kỳ Lâm. Và cô cũng biết đó là giấc mơ của bao chàng trai và cô gái trẻ, những chiếc xe lộng lẫy, những biệt thự lộng lẫy, những khách sạn lộng lẫy....Rồi cô ngủ thiếp đi mỗi một...

Cô mở choàng mắt, trời đã sáng, đâu đó xa xa có những tia nắng đầu tiên. Hải đã quần áo chỉnh tề vui vẻ đứng bên cô, anh mỉm cười:

- Chào cô bé. Sáng nay thời tiết đẹp rồi, chuyến bay còn 30 phút nữa cất cánh, cô vẫn có thể về kịp Lễ đính hôn đấy.
- Anh cũng kịp dự lễ cưới vợ cũ chứ nhỉ?
- Cũng kịp thôi nhưng sao tự dưng bây giờ tôi lại thấy buồn quá... - Cô nhìn trộm đôi mắt anh, và cô bối rối, quả thật lần đầu tiên cô thấy mắt anh buồn đến thế.

Điện thoại reo, cô mở máy. Lâm hỏi:

- Thời tiết tốt rồi hả em? Em bay về ngay đi, có lẽ vẫn kịp đấy.
- Em...em...- Tự dưng cô ngắc ngứ, cô không biết nói gì với Lâm.
- Anh đã quyết định như thế. Em đừng bỏ lỡ may mắn nhé.

Cô thấy bội thực vì số lượng từ “may mắn” anh đã dành cho cô suốt hai năm qua. Bỗng nhiên cô thấy sợ hãi phải đứng bên Lâm cười nụ cười của Quý Bà, nói câu nói của Quý Bà. Cô sợ những tia mắt tinh táo và lạnh lẽo đến rợn rợn trong đám quan chức và đối tác của anh, sợ mùi nước hoa xa xỉ tỏa ra từ những chiếc cavat, những bộ vest sang trọng che giấu những cái bụng nung núc mỡ...Cô lấy hết can đảm, trả lời Lâm:

- Thời tiết rất đẹp. Em có thể về kịp nhưng em sẽ không về nữa. Anh hãy dành may mắn ấy cho người đàn bà khác. Em xin lỗi anh.

Cô tắt máy. Hải nắm chặt tay cô. Anh hỏi:

- Em sẽ đi cùng anh đến dự lễ cưới nhé? Anh xin phép được giới thiệu với mọi người em là bạn gái của anh?

Cô khẽ gật đầu. Họ ôm nhau. Thời tiết hôm nay đẹp thật.